

- b) wzorów matematycznych użytych w podręczniku systemowym do opisanie tych działań;
- c) poszczególnych poleceń lub kombinacji poleceń, poprzez które działania te mogą być wywoływane;
- d) opcji przewidzianych przez twórcę pierwszego programu dla różnych poleceń;
- e) słów kluczowych i składni rozpoznawanych przez pierwszy program;
- f) wartości domyślnych, które twórca pierwszego programu postanowił wprowadzić na wypadek nieokreślenia przez użytkownika poszczególnego polecenia lub opcji;
- g) ilości iteracji, które pierwszy program będzie wykonywał w określonych okolicznościach?
- 9) Czy art. 2 lit. a) należy interpretować w ten sposób, że stanowi naruszenie praw autorskich do podręcznika systemowego powielenie lub powielenie w znacznej części w podręczniku systemowym opisującym drugi program słów kluczowych i składni rozpoznawanych przez pierwszy program?

⁽¹⁾ Dz.U. L 122, s. 42.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/24/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie ochrony prawnej programów komputerowych (wersja skodyfikowana) (tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 111, s. 16).

⁽³⁾ Dz.U. L 167, s. 10.

Odwołanie od postanowienia Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 18 czerwca 2010 r. w sprawie T-51/10 Bell & Ross przeciwko OHIM, wniesione w dniu 26 sierpnia 2010 r. przez Bell & Ross

(Sprawa C-426/10 P)

(2010/C 346/46)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Bell & Ross BV (przedstawiciel: adwokat S. Guerlain)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Klockgrossisten i Norden AB

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylene zaskarżonego wyroku;
- orzeczenie, że skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez wnoszącą odwołanie na decyzję Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(OHIM) w sprawie T-51/10 jest dopuszczalna, i w konsekwencji przekazanie sprawy Sądowi celem orzeczenia co do istoty tej skargi;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania odwoławczego i kosztami postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie sześć zarzutów.

W zarzucie pierwszym Bell & Ross podnosi naruszenie art. 111 regulaminu postępowania przed Sądem w zakresie, w jakim ten ostatni uznał, że skarga była oczywiście niedopuszczalna, bez uprzedniego wysłuchania rzecznika generalnego.

W zarzucie drugim wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd naruszył art. 43 § 1 regulaminu postępowania, ponieważ orzekł, że podpisane egzemplarze skargi, które wpłynęły do sekretariatu Sądu w dniu 1 lutego 2010 r., nie były egzemplarzami oryginalnymi oraz że dopiero egzemplarz, który wpłynął w dniu 5 lutego 2010 r., czyli po terminie do wniesienia skargi, można było uznać za oryginalny, nie wyjaśniając, w jaki sposób można odróżnić oryginał od kopii. Przytoczony artykuł nie precyzuje bowiem, jak powinien wyglądać podpis adwokata, który należy złożyć na oryginale pisma procesowego.

W zarzucie trzecim Bell & Ross zarzuca Sądowi, że odmówił jej możliwości uzupełnienia zarzuconego jej braku formalnego zgodnie z pkt 57 lit. b) Praktycznych instrukcji dla stron i art. 7 ust. 1 Instrukcji dla sekretarza Sądu. Zgodnie ze wskazanymi przepisami sekretarz wyznacza skarżącemu termin do uzupełnienia stwierdzonych braków formalnych.

W zarzucie czwartym Bell & Ross podnosi istnienie usprawiedliwionego błędu w zakresie, w jakim pomyłka w określeniu oryginalnego egzemplarza wynikała z wyjątkowych okoliczności niezależnych od wnoszącej odwołanie. W istocie wysoka liczba kopii wymagająca skorzystania z usług zewnętrznego wykonawcy, doskonała jakość wydruku, niepozwalająca na odróżnienie oryginału, oraz złożenie podpisu na każdym z egzemplarzy doręczonych w terminie do sekretariatu Sądu stanowią okoliczności pozwalające na przyjęcie w niniejszym wypadku istnienia usprawiedliwionego błędu.

W zarzucie piątym wnosząca odwołanie podnosi istnienie względów wyjątkowych, anormalnych i niezależnych od wykonawcy, które świadczą o wystąpieniu nieprzewidywalnych okoliczności lub przypadku siły wyższej.

Wreszcie w zarzucie szóstym i ostatnim Bell & Ross wskazuje na naruszenie przez Sąd zasad proporcjonalności i ochrony uzasadnionych oczekiwań, zważywszy na to, że po pierwsze, do sekretariatu Sądu wpłynęło siedem egzemplarzy opatrzonych podpisem oraz jedna kopia przesłana faksem, a po drugie, wskazane powyżej przepisy przewidują możliwość uzupełnienia błędów formalnych skargi.